

Amala je bila gospodinja, pa je moraj tvorila. To je bilo nekaj pri eni gosti, so pravili ~~na~~ njeni stari dani. Vsa to noč je svinjam polagala i po stolah tvorila. Spredem je bilo to prevec, i so jo ve (seveda) s pesi lovili. Ona se je potkala vele do brstafa. Ker je amir nazaj vohajala, zato gre gospodinar pravit anega pametnega starega patra, kaj ce saceti. In veli i On veli naj sebere tako stentev i lamenatarjev i jim da piti i jesti, psteri je naj bolj korajzen, naj jo porove jest a njimi. Ona lu svrapati ^{od} vnuajala a glavo, tretji pot pa odgovorila. "Moji res tako stori. Stentev i lamenatarji so pili i jeli, kar ob enojstih pride žena spek i polaga svinjam, kar okoli, ter se približav nazadnje v hišo. Ko stopi v hišo, ji reče eden bolj korajznih; Mati, pejte a nami jest. Ona rec ^(nikar) otkima. "Bug ti stokrat lonaj, ker neče iti a nami jest.

Pople jo vpraša drugič: "Godi a nami jest!" žene spact otkima. "Bug ti sto tavnentkrat polonaj, ker neče iti a nami jest."

Pople jo vpraša v tretje, pa spet reče i on reče "Bug ti stu iu stv tavnentkrat polonaj, ker neče iti a nami jest."

Žena spreprovi: "Teja je meni falilo, zato sem nazaj po-čila, ker tavnentlonov bi bila lahko dobila, pa nis; i avaj mevec ne cote nikdar vikli, da bi ja nazaj poslala. Pople je uginila."